

Εδνος, 24 Ιαν. 1999

ΕΥΘΕΩΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΟΤΑΝ όλα γύρω μοιάζουν σκοτεινιασμένα κι αξεδιάλυτα, όταν οι τίτλοι των εφημερίδων δεν με πείθουν για τη γαλήνη και την ειρήνη που αποζητώ για τη δική μου ασημαντη ζωή, όταν οι διακηρύξεις της παγκόσμιας ισορροπίας αγνοούν τη δική μου ύπαρξη και το δικό μου όχι, όταν οι δυνάμεις που κρατούν τη μοίρα του πλανήτη μας μεγαλώνουν το φόβο μέσα μου και με κίνουν ακόμη πιο ασημαντη και πιο εφήμερη, τότε προτιμώ να σκέφτομαι τον Ποιητή που είπε:

«Κι αφού σ' εξοντώσουν, ο κόσμος θα 'ναι ακόμη ωραίος εξαιτίας σου». Και αισθάνομαι ευγνωμοσύνη για τον Ποιητή, που μου δίνει ξανά τον χαμένο μου εαυτό. Με φέρνει στο κέντρο του κόσμου.

Κι ο κόσμος είναι ωραίος μόνο γιατί υπάρχω εγώ.

Γιατί μπορώ να αισθάνομαι και να σκέφτομαι τούτη την ώρα και σε τούτο το σημείο της γης.

Κι ως μ' έχουν εξοντώσει όλοι εκείνοι μέσα στην καταναλωτική ισοπέδωση της κοινωνίας μας και κάτω από το συντριπτικό βάρος της ολοένα πιο απειλητικής τεχνολογίας - της ολοένα πιο ερημούμενης ζωής.

Όμως εγώ επιμένω να διαβάω Παπαδιαμάντη και Ελύτη.

Να ξεροκίζω το φόβο μου. Να υπερβαίνω την ασημαντότητά μου. Να μπορώ να φωνάζω:

Η ειρήνη που διαφημίζετε (σαν προϊόντα βιομηχανίας, τελευταίου τύπου) είναι η οδυνηρή ισορροπία ενός τρόμου που με καταργεί, που με απορρίπτει.

Κλείνω τις πόρτες του σπιτιού μου και ο φόβος είναι μέσα, πάνω στην καρέκλα

που κάθομαι, μέσα στο πιάτο που τρώγω.

Κάνει κρύο σήμερα, βρέχει.

Θέλω να ξεχάσω την αγρυπνία του τρόμου.

Τελικά, πόσο υπάρχω; Αισθάνομαι πως περίσσεψα απ' όλες τις διαστάσεις. Κι ο χρόνος που ανατέλλει, ο καινούριος χρόνος, μια ακόμη αγωνία από ρυτίδες, από χαμένα όνειρα, από εξαγγελίες.

Μια ακόμη αγωνία από τρεμάμενες προσδοκίες.

Θα σε περιμένω στη νέα χιλιετία. Ραντεβού στις μνήμες του microsoft λίγο πριν από την κίνηση save up.

Εκεί θα περιπλανηθούμε σαν μοριακές ύλες.

Όμως εγώ προτιμώ ν' αγγίξω το χέρι σου. Προτιμώ να βλέπω τα μάτια σου, όταν θα μου μιλάς.

Προσδοκία! Τι λέξη Θεέ μου! Ακουμπώ επάνω της και ξεκουράζομαι. Κι η φωνή σου, Ποιητή, γαληνεύει τη σκέψη μου.

«Δεν είναι πάντα πιο μικρό το σπίτι από το βουνό, δεν είναι πάντα πιο μεγάλος από το λουλούδι ο άνθρωπος».

Ευλογημένος να είσαι, που μου δίνεις την εικόνα της δικής μου αλήθειας. Πάντα πιστεύα πως είμαι πιο μικρή και πιο ασημαντη από 'να λουλούδι.

Πάντα πιστεύα πως είμαι μεγάλη όσο και ο κόσμος.

Πως μέσα μου πραγματοποιείται ο κόσμος, το παρελθόν του και το μέλλον του, η δική μου ιστορία, η δική σου.

Μάλλον, προτιμώ να συναντηθούμε σ' έναν μικρό δρομάκο, πλάι στη θάλασσα. Και να ψιχαλίζει.

Συνήθεια

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ